

9. KVĚTNA 2020

SOBOTA PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ

1. čtení: Sk 13, 44–52

Mezizpěv: Žl 98

Evangelium: Jan 14, 7–14

P. Tomáš Didymos Klíč

Úspěch misijního kázání svatého Pavla a jeho druhů, o kterém už třetí den po sobě slyšíme ze 13. kapitoly Skutků, stojí na počátku dlouholetého zápasu apoštola národů o mladou křesťanskou komunitu v Antiochii Pisidské. V době působení Pavlovy misie bylo toto významné maloasijské město tzv. císařskou kolonií, která byla hrdá na svá privilegia. Zdejší židovská komunita patřila mezi veřejně uznávané duchovní autority a sobotní kázání v synagoze přitahovala velký počet pohanů k přijetí víry v jediného Boha (srov. Sk 13, 42–44). Dokud apoštol Pavel vzbuzoval naděje, že by mohl mezi Židy přivést další ctitele Mojžíšova zákona, měl přístup na kazatelnu v synagoze otevřený (Sk 13, 15). Jakmile však došlo na zvěstování odpuštění hříchů mimo rámec Zákona na základě víry ve vzkříšeného Ježíše (v. 38), začaly problémy, které vedly k otevřené roztržce s židovskými představiteli (v. 46), zákulisním intrikám, a nakonec až k oficiálnímu vyhoštění misionářů (v. 50). Podobný scénář se opakoval ještě v několika okolních městech, takže v Pisidském kraji u Pavla došlo přesvědčení, že *všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování* (2 Tim 3, 12).

Apoštol se velmi brzy do Antiochie vrátil a osobně povzbuzoval trpící učedníky k vytrvalosti ve víře (Sk 14, 22). V následujících letech tudy procházel ještě dvakrát (Sk 16, 6; 18, 22), až nakonec poslal do zdejšího kraje svůj slavný list Galatanům. V tomto polemickém dopise autor bez váhání zdůrazňuje: *Já nepohrdám Boží milostí. Kdybychom mohli dosáhnout spravedlnosti skrze Zákon, byla by Kristova smrt zbytečná* (Gal 2, 21). Z listu je zřejmé, že za dobu Pavlovy nepřítomnosti v Antiochii a okolí (římská provincie

Galatská) se jeho odpůrcům ze synagogy podařilo proniknout do společenství křesťanů, získat si jejich důvěru a způsobit jim v hlavě ve věcech víry pořádný zmatek. Pavel to ví a s využitím dostupných prostředků statečně bojuje se svými protivníky takřkajíc o každý metr. Podobná je dnes bohužel situace církve na mnoha misijních územích zvláště mezi mládeží! Nedávná synoda o Amazonii (2019) položila na stůl otázku, proč tolik obyvatel rozsáhlých Amazonských oblastí opouští katolickou církev a přechází k protestantům. Biblická zkušenost apoštola Pavla z Pisídie vnáší do této aktuální problematiky světlo zjištěním, že ortodoxní křesťanství se stěží udržuje tam, kde lidem chybí pastorační blízkost kazatele a jeho spolupracovníků v evangelizaci. Ať chceme, nebo nechceme, lidé každé doby cítí potřebu reálného (přátelského) společenství se svými učiteli víry. Ti, kdo toto společenství dlouhodobě postrádají, jsou v nebezpečí, že je z cesty svede první člověk, který o ně projeví lidský zájem. Není divu, že také účastníci poslední synody vyjádřili nutnost přejít od modelu pastoračních návštěv k modelu pastorační přítomnosti. Víra je sice věc nadpřirozená, ale má také své přirozené předpoklady (*preambula fidei*). Proto řekl náš Pán učedníkům: *Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky* (Jan 14, 11).